
Ochutnávačka

Vyrazila jsem na západ od svého ubytování, k silnici, která mířila k severu. Nemusela jsem jít daleko, než se přede mnou objevilo strážní stanoviště. Muž, který měl zrovna službu, byl starší než většina jeho kolegů, a díval se na mě spíš jako učitel na novou studentku než jako na zjevnou hrozbu. Vedle něj seděl černohnědý německý ovčák, jenž pozorně sledoval každý můj pohyb. Strážný mě požádal o dokumenty, které jsem mu ukázala, a pak se mě zeptal, co dělám v téhle oblasti. Zalhala jsem mu o vzkazu od kuchařky kapitánu Weberovi, což znělo uvěřitelně vzhledem ke Karlově spolupráci s kuchyní. Strážný mě bez dalšího slova nechal pokračovat.

Přes husté stromy bylo vidět jen na pár metrů doleva i doprava od cesty. Palčivě jsem si uvědomovala svou samotu. Cesta zatočila a přede mnou se vynořil obrovský betonový bunkr. Intuice mi napovídala, že patří Hitlerovi. Nad malými dveřmi visela jediná lampa.

V zeleném lesním šerosvitu se objevily další nízké budovy jako loď z mlhy. Zastavila jsem se – nevěděla jsem, kudy dál. Muselo na mně být vidět, že sem nepatřím, protože na mě zavolal zvučný hlas.

„Ztratila jste se, mé dítě?“

Zajíkla jsem se a leknutím nadskočila.

Z lesa se vynořil vůdce jako přízrak. Měl na sobě tmavé kalhoty a světle hnědé dvojřadé sako. Na levé klopi se mu vyjímal odznak. Netušila jsem, co znamená. Na hlavě měl vojenskou čepici a před ním běžela Blondi s jazykem visícím z tlamy.

Můj výraz musel prozrazovat, jak mě překvapil. Zahleděl se mi do očí. Z jeho pohledu vyzařovala mocná hypnotická síla. Prohlížel si mě, zaza-

menával můj šok a rozhodoval se, jestli se bude obtěžovat rozhovorem. Nakonec se mě zeptal na jméno a já se mu představila.

Přistoupil ke mně blíž. „Co děláte?“

Pozdravila jsem ho vztyčenou pravicí a odpověděla jsem: „Jsem ochutnávačka a účetní ve vaší kuchyni.“

Nevšímal si mého podlézavého gesta a přikázal Blondi, aby si sedla. „Chráníte mě před jedy. Nedávno došlo k nešťastné události na Berghofu. Byla jste tam?“

„Ano.“

S mírně nahrbenými zády ke mně přišel ještě blíž a podal mi ruku. Blondi si poslušně sedla, ale poznala jsem, že by mi chtěla očichat nohy. Hitlerovi se lehce zaleskly oči. „Vy jste ta ochutnávačka, kterou otrávil Otto?“

Ztuhla jsem. „Ano, to jsem já. Po jeho zkoušce mi bylo několik dnů zle. Kuchařku celá věc rozzlobila, i ten čas, po který jsem nemohla pracovat.“

„Přikáží mu, aby to už nikdy neudělal.“ Vánek nad námi pohnul větvemi a Hitlerovi dopadlo na obličej několik nazelenalých paprsků světla. Kuchařka mi prozradila, že Hitler nemá rád slunce. Ustoupil zpátky do stínu. „Odkud jste?“

„Z Berlína, můj vůdce.“

Jeho otázka a má odpověď spustily přednášku o hlavním městě. Mluvil o svých plánech s ním, které měl zrealizovat Albert Speer, ale pak dodal, že sám dává přednost Mnichovu a Obersalzbergu.

Podívala jsem se na hodinky. Bylo skoro půl jedenácté. Hitler si všiml mého spěchu a řekl: „Blondi by mi nikdy neodpustila, kdybychom nedokončili procházku. Proč tu jste?“

Zopakovala jsem lež, kterou jsem si vymyslela. „Mám vzkaz od kuchařky pro kapitána Webera.“

„Ach, Weber. Ten by měl být v konferenční místnosti s ostatními důstojníky. Najdete ho v kasárnách pro hosty.“ Ukázal k nízké budově s okny, kterou jsem viděla v šeru.

„Děkuji, můj vůdce.“ Znovu jsem zsalutovala.

„Vy a Weber byste se ke mně měli někdy připojit na čaj.“ Zatahal Blondi za vodítko a odešel s ní k velkému bunkru, o kterém jsem odhadovala, že je jeho.

Zrychlil se mi tep. Sešla jsem z cesty a zamířila ke konferenční místnosti. Když jsem se přiblížila k hloučku důstojníků několik metrů ode dveří,

napadla mě zvláštní myšlenka. Hitler vypadal úplně normálně, skoro jako dědeček. Mohlo se jednat o stejného muže, který přikázal smrt tisíců nevinných mužů, žen a dětí na východě, jak Karlovy snímky zachycovaly? Nevypadal jako démon, jakého jsem v něm viděla. Zaplašila jsem tu myšlenku z hlavy. Karl má jistě pravdu. Dala jsem mu svou důvěru i srdce.

Už jsem téměř došla k důstojníkům, když mě zastavil druhý strážný SS se psem. Znovu jsem mu ukázala dokumenty a vysvětlila mu, co tu dělám. Místo aby mě nechal jít dál, sám přešel k důstojníkům a zeptal se na kapitána Webera. Jeden z mužů vstoupil do budovy a o pár minut později se vrátil s Karlem. Karl mu poděkoval a vykročil ke mně. Nedával najevo žádné obavy, dokud se nezastavil přímo přede mnou.

„Co tady děláš?“ zašeptal důrazně. „Zbláznila ses? Proč tolik riskuješ?“

Podívala jsem se za něj na ostatní důstojníky. Nezdálo se, že by se některý zajímal o náš rozhovor. „Minna – jedna z dalších ochutnávaček – nás včera v noci slyšela. Pohrozila, že to řekne Doře Schifferové. Myslím, že to opravdu udělá, a jestli ano, je s námi konec.“

Karl zbledl a sepjal ruce. Po chvilce se uklidnil. „Kolik toho slyšela?“

„Příliš mnoho. Řekla jsem jí, že jsme mluvili o Spojencích, ale podle mě mi nevěřila.“

Začal přecházet v malém kruhu a oči se mu blýskaly nervozitou. „Bože, co budeme dělat? Sakra. V Říši všichni vědí všechno o všech ostatních.“

„Prosím, Karle. Ostatní budou mít podezření. Vím přesně, co dělat.“

Zastavil se a obrátil se ke mně. Pevně sevřel rty a pohled mu ztvrdl jako kámen.

„Dej mi čas do jedné hodiny odpoledne,“ řekla jsem, „a problém bude vyřešený.“

Zavrtěl hlavou. „Nesmíš udělat nic unáhleného. Slib mi to.“

„Právě jsem potkala vůdce.“

Karlovi ztuhl obličej. „To jsou přesně ty potíže, jakým se chci vyhnout. Co říkal?“

„Chtěl vědět, kdo jsem a co tady dělám. Byl to příjemný rozhovor. A ví o nás – někdo mu to musel říct, možná Eva nebo kuchařka.“

„Slib mi, že nebudeš... Už mluvíme moc dlouho. Neuváděj se v nebezpečí.“ Obrátil se k důstojníkům.

Ale když odcházel, věděla jsem, že mě jeho slova nemůžou odradit od mých úmyslů.

Ještě jednou mě zastavila hlídka SS, ale konečně jsem se vrátila do jídelny a kuchyně. Else se shýbala nad stoly, kde se připravovalo jídlo. Ochutnávala snídani, takže jiné ochutnávačky si vezmou na starost oběd, který bude vůdci a pozvaným hostům podáván časně odpoledne.

Od chvíle, co mě dočasně zprostilí ochutnávacích povinností, jsme s Else skoro nemluvily, ale tušila jsem, že pořád nenávidí svoje místo a trpí pod Minniným dusivým dohledem. Pozdravila jsem ji.

Else se na mě zářivě usmála. „Doufala jsem, že si spolu promluvíme.“

„Vážně? Proč?“

„Chci přestat s touhle prací – a dělat třeba inventury jako ty.“ Sevřela si hrdlo. „Nedokážu vydržet ten tlak, že nevím, kdy...“

Dokončila jsem větu za ní. „Budeš otrávená? Zemřeš?“

Přikývla.

„Slyšela jsi Minnu. Pravděpodobnost otravy je malá. Když jsi prošla kurzem a už jsi ochutnávala, musíš se cítit jistěji.“

„Ano, ale ne tolik jako ty a Minna. Aní nevím, proč mě nechávají ochutnávat snídani. Vůdce snídá jenom sklenici mléka a jablko. Je jablky posedlý. Chce všechno jablečné.“

„Kde je Minna? Bude dnes ochutnávat oběd?“

Elsin úsměv ztrpkl a rozhlédla se po místnosti. „Ano, měla by tu být co nevidět.“

„Viděla jsi Doru? Musím se jí na něco zeptat.“

Else ukázala ke kuchyni. „Celé dopoledne prochází účty s kuchařkou.“

„To mi připomíná, že se musím pustit do práce.“

„Magdo,“ zavolala na mě Else, když jsem vykročila ke svému stolu. „Díky, že jsi tak hodná. Je mi líto, že tě Otto otrávil.“

„Děkuju. A ta otrava mě posílila.“

V duchu jsem si připadala jako hlupačka. Otrava mě opravdu posílila – posílila moje rozhodnutí bojovat proti zločinné Říši, ale potřebovala jsem vyhrát další bitvu, aniž bych něco prozradila. Bylo to riziko, které jsem musela podstoupit.

Věděla jsem, kde jsou uskladněny jedy – zamčené v kuchařčině kanceláři. Šla jsem ke svému pracovnímu místu a zalistovala několika knihami, aby to vypadalo, že pracuji. Nahlédla jsem do kuchyně a uvi-

děla jsem kuchařku, Doru a Ottu. Otto připravoval jídlo u jedné plotny, zatímco kuchařka s Dorou si povídaly. Uviděl mě a zašklebil se. Nemluvila jsem s ním od té jeho „zkoušky“. Kuchařka a Dora se zdály být ponořeny do rozhovoru, ale stejně jsem je vyrušila. Požádala jsem kuchařku o klíče ke kanceláři, naoko proto, abych si došla pro inventarizační knihu, kterou jsem údajně potřebovala. Podala mi je a pokračovala v rozhovoru. Dora se na mě sotva podívala. Nenuceně jsem se jich zeptala, jestli neviděly Minnu. Obě zavrtěly hlavami. To byla odpověď, jakou jsem chtěla.

Otevřela jsem dveře a vešla dovnitř. Místnost byla plná kuchyňské výbavy a kuchařských a účetních knih podobně jako kuchařčina kancelář na Berghofu. Na světle se leskla lékařská skříň u zadní stěny. Z mléčného skla na mě zírala černá lebka se zkříženými hnáty. Našla jsem klíček k visacímu zámku a otevřela ho. Byly tu všechny jedy, které jsem probírala na Berghofu, a ještě víc. Váhala jsem, který mám vzít. Chlorid rtuti a arzén byly příliš pomalé a vyžadovaly větší množství, než bylo ve skříni. Zdálo se, že jedinou možností je kyanid, granulový nebo v ampuli. Rozhodla jsem se pro ampuli. Viděla jsem jeho účinky na Ursulu: rychlé a téměř bezbolestné. Nejtěžší bude ampuli rozlomit a smísit tekutinu s jídlem. Zнала jsem důsledky, pokud by mě přistihli. Čekala by mě poprava. Každopádně jsem uvázla v Minnině pasti. Pokud nic neudělám a nechám ji naživu, může nahlásit mě a Karla gestapu. Jestli ji zabiju, stane se ze mě vrah. To hrozné pomyšlení mě naplnilo plíživým děsem. Ale co jsem mohla dělat? Buď Minna, nebo my.

Vhodila jsem si ampuli do kapsy, zamkla skříň a našla nějakou inventarizační knihu, kterou jsem si mohla odnést. Else pořád seděla u stolu, tvářila se nešťastně a čekala na Minnu. Otto přinášel talíře s obědem. Vrátila jsem kuchařce klíče – dala jsem si záležet, aby viděla, že nesu knihu – a šla jsem zpátky k Else. Podívala jsem se na talíře a rozhodla se pro zapečené brambory. Na talíři bylo dostatek tekutiny, aby si kyanidu nikdo nevšiml.

Else si vzdychla. „Kéž už by tu Minna byla. Nechci ochutnávat i oběd.“

„Brzy přijde.“ Otréla jsem se o jednu lžici a shodila ji ze stolu.

Else vyskočila, aby ji zvedla.

Měla jsem jen několik vteřin. „Pardon,“ omluvila jsem se a rychle se otočila. Z kuchyně se sem nikdo nedíval a naštěstí tu nebyl ani žádný důstojník SS. Rozlomila jsem ampuli o okraj talíře. Jed stekl k pokrmu. Obě poloviny ampule jsem si vrátila do kapsy. Else položila zvednutou lžici na

stůl. Nad talířem se vznášela jemná vůně hořkých mandlí. Znovu jsem se omluvila a požádala ji, aby odnesla inventarizační knihu na rohový stůl. Když odcházela, zamíchala jsem brambory. Srdce mi bušilo až v krku. Kyanid se spojil s jídlem a jeho pach zmizel. Zakryla jsem špinavou lžící rukou a několikrát se zhluboka nadechla, abych se uklidnila.

Kuchařka povolala Else do kuchyně a právě tak rychle ji poslala zpátky. „Musím ochutnat oběd ještě s jinými ochutnávačkami,“ oznámila mi zamračeně. „Minna se neobjevila. Hledají ji. A já už jsem plná.“ Pohládila si břicho.

Zaplavila mě panika. „Tahle lžice je špinavá. Donesu čistou.“ Přešla jsem k prázdnému dřezu a umyla ji. Nechala jsem ji v dřezu a utřela si ruce do bavlněného ručníku. Zůstávala jsem odvrácená od všech ostatních v místnosti a otřela jsem otisky prstů z úlomků ampule. Pak jsem je zabalila do ubrousku. Vedle leželo několik bramborových slupek. Zvedla jsem je přes látku. Kousek od Otty byl odpadkový koš. Rozvinula jsem nad ním ubrousek a upustila do koše slupky i s ampulí.

Srdce mi bušilo jako o závod. Kde je Minna? Jestli nepřijde do práce, jak můžu zachránit Else? Nechtěla jsem ji otrávit.